

Imádság a mélységben

„Meddig rejtet el orcádat tőlem?” Zsolt 13,2/b

A 13. zsoltárban egy olyan ember szólal meg, aki nagy mélységben van. Úgy tűnik, mintha az Isten is elhagyta és nem törődik vele.

Négyszer hangzik fel a kérdése: **Meddig? Uram, meddig feledkezel el rólam?** A zsoltáros még mélyebbre hatol: **Meddig rejtet el orcádat tőlem?** Úgy tűnik, mintha Isten máshova nézne, mintha elfordult volna tőle. Ha Isten elfeledkezik róla és máshova tekint, akkor az ellenség legyőzi őt.

Nagy mélység

Vajon mi a nagy mélység a zsoltáros életében? Talán valamilyen szükségről, vagy fájdalomról van szó. Talán egy fiatal emberről van szó, aki nem ismeri fel az életében az Istent. Vagy egy olyan emberről, aki csapást csapás után szenved el és úgy gondolja, hogy Isten elfeledkezett róla.

De lehet ez az ember egy olyan valaki, aki manapság az egyházban munkálkodik, szorgoskodik, közben úgy érzi, hogy hite meggyöngül.

Nagy küzdelem van az egyéni életünkben is, de a népünkre nézve is, vagy éppen az egyházunkat tekintve.

A zsoltáros Istenhez kiált és Őt kérdezi: meddig fog ez tartani? Beszélhet-e így a zsoltáros az Istennel? Köteles-e Isten válaszolni? Kell-e, hogy segítsen Isten? De, ha Isten nem segít, akkor a halottak közé sorolhatja magát. Ha Isten elfordítja tőle az orcáját, akkor ő a sírba fog szállni.

Egyedüllét

Ebben a zsoltárban a magányosságról is szó van. Az a baj, hogy az ellenség jelen van, de Isten hiányzik neki. S akkor hogyan is imádkozik? **Nézz ide, felelj nékem, Uram, Istenem, világosítsd meg szemeimet.** (4. vers). Azt mondja az Úrnak: Te, Uram, elfeledkezhetsz rólam, elrejtetheted orcádat előlem, de az nekem már nem élet, Uram,: Tekints reám! A zsoltáros imádságának ez a csúcspontja,

egy különleges momentuma. Mialatt a zsoltáros még semmit sem tapasztal Isten jelenlétéből, nem látja arcát, mégis Hozzá kiált: Nézz ide! A zsoltáros először is nem az Isten jelenlétét akarja megtapasztalni, hanem a kísértésben és szükségben mindennek előtt Hozzá kiált.

Nagyon fontos a zsoltáros példamutatása. Elszakadhatunk az Úrtól. Eltévelyedhetünk Tőle. A bűn ugyanis elszakít bennünket Istentől.

A mélységes veremben vándorolva Hozzá kiálthatunk. Gyakorta szeretnénk először Isten jelenlétét megtapasztalni és csak aztán fordulunk Hozzá.

Bizalom

Istennek a Szent Lelke tanít meg bennünket arra, hogy a mélységekből Hozzá kiálthatunk. Ha úgy véljük, hogy Ő elhagyott bennünket, kiálthatunk Hozzá: Nézz ide, Uram, felelj nekem, segíts rajtam!

A zsoltáros már akkor kiáltott Istenhez, amikor még semmi változást sem vett észre az életében. De miért is kellene nekünk az Úrhoz kiáltanunk? A zsoltáros tudja, hogy az ember a legnagyobb mélységben tapasztalja meg az Isten szabadítását. A 6. versben így szólal meg: **Mert én a Te kegyelmedben bízom, örüljön a szívem a Te segítségednek, hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem!** Még akkor is, ha úgy tűnik, hogy Isten elhagyott bennünket, az Istenbe vetett bizalom visz tovább az utunkon. Bízunk kell Istenben, az Ő szeretetében és kegyelmében! Ez az egyetlen dolog, ami megtart bennünket.

Mindennek az alapja

A zsoltáros nagyon fontosnak tartja az Úrban való bizodalmat. Olyan fontos neki, hogy énekel róla. Az életében még semmit sem tapasztalt róla, de Isten Lelke megtanítja, hogy bízson az Istenben, az Ő szabadításában, abban, hogy üdvösséget akar adni neki. Ekkor lánggra lobban a szívében az Isten iránt való hit. Ez az a legmélyebb alap, ami harcainkban, tusakodásaink közepette megtart és megérteti velünk, átéljük a csoda megtapasztalását: Isten az üdvösség Istene!

Ez ma is megtörténhet veled, a szükségekben, az egyedüllétben, a fájdalmakban.

A szükségünkben tapasztaljuk meg, hogy Ő a mi üdvösségünk. Jézus által üdvözít bennünket. Jézus volt az, akit elhagytak, ott függött a kereszten az emberektől és Istentől is elhagyatva. (Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?!)

Ezért lehetünk mi a legnagyobb elhagyatottságunkban is közel az Istenhez!

Biharszentjános, 2015.06.26.

Csomay Árpád, (C.H.Bijl nyomán).